

ikke mindst for Statskassen; hvis man gaar den her foreslaaede Vej. Det vil nemlig betyde, at samtlige de Arbejdsgivere, hvis Skatteindtægt er som her angivet, kun komme til at betale en Brøkdæl af Aarspræmien for deres Arbejdere, nemlig de 3 Kr., medens Resten af de 9—10 Kr. pro persona, altsaa omtrent de $\frac{2}{3}$ af Aarspræmien, vil paahvile Staten. Men det ser endnu mere grelt ud, hvis man vil se paa Sagen, som den i Virkeligheden er. Thi gennem denne Foranstaltning vil Staten komme til at bære hele den forøgede Risiko udover de 3 Kr., som Arbejdsgiveren selv skal udrede. Det bliver Staten, som kommer til at betale Forskellen mellem den laveste og højeste Forsikringspræmie, som overhovedet erlægges, og Staten kommer saaledes til at blive ansvarlig for disse Nedbrydningsarbejder, som bl. a. kræve saa overordentlig store Beløb af Forsikringssekskaberne, eftersom disse Arbejder desværre medføre saa mange og svære Ulykkestilfælde. Det bliver Staten og ikke den Entreprenør, som paatager sig Nedbrydningen, der kommer til at betale den store Præmie, hvis han da hører til den Kategori, som staar for under 1,200 Kr. i Indkomstskat. Det gaar dog vistnok ikke an og heller ikke at anlægge den ny Grænse for de paagældende Statsborgeres Udgifter til Ulykkesforsikring for deres Arbejdere saa skarp og stejl, som den er anlagt, idet man siger, at op til 1,200 Kroners Skatteindtægt skal den paagældende kun betale 3 Kr., medens en Arbejdsgiver med 1,300 Kr. skal betale det hele selv. Det tror jeg heller ikke, de ærede Forslagsstillere kunne mene, naar de ret tænke sig om.

Med Hensyn til Søfarten skal jeg ikke udtale mig yderligere. Jeg kan i alt væsentligt holde mig til den fyldige og udmærkede Redegørelse, som den højtærede Indenrigsminister i Gaar gav af det meget vanskelige og udviklede Emne, som er saa vanskeligt, at det nærmest staar for mig som en Parodi, naar man mener med et Par enkelte Paragraffer at kunne ordne Sagen. Det lader sig ganske sikkert ikke gøre. Men jeg vilde meget ønske og skal tilraade alle, som have Indflydelse paa denne, Sag og da ikke mindst den høje Regering, at man fra den Side vil tage fat og drage ind under Ulykkesforsikringspligten alle de Arbejdere, der her er Tale om, og maaske endog nogle flere. Det kan nemlig ikke nægtes, at selv om dette Forslag bliver til Lov, vil der alligevel være en Mangfoldighed af Grænsetilfælde,

hvor det ikke med Sikkerhed kan siges, om de paagældende ere inde under Loven eller ikke.

Et enkelt Ord vil jeg sige til det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Thomas Larsen). Jeg hørte i Gaar, at det ærede Medlem havde læst Forslaget saaledes, at naar dette blev til Lov, kom alle Ulykkehændelser ind under Loven, uanset om de foregik under eller uden for Arbejdet. Det er vistnok ikke rigtigt. Jeg kan i ethvert Tilfælde ikke læse Forslaget paa den Maade. Jeg maa minde om, at der her ikke foreslaas nogen Ændring til den nugældende Lovs § 1, og det er netop § 1, som fastslaar, hvad der falder ind under Loven, og som bestemmer, at naar en Arbejder hos nogen af de i § 3 nævnte Arbejdsgivere rammes af et Ulykkestilfælde, der midlertidig eller vedvarende forringer hans Arbejdsevne, er han, inden for den Grænse og paa den Maade, nærværende Lov bestemmer, forsikret mod det litte Tab af Arbejdsevne, saafremt Ulykken for de i § 4 a. nævnte Virksomheders Omraade er bevirket ved Driften eller ved de Forhold, hvorunder den foregaar. Saa vidt jeg forstaar Forslaget — den ærede Ordfører kan maaske oplyse mig, om jeg tager fejl — bliver dette staaende uberørt, fordi der ikke er noget Ændringsforslag til § 1. Altsaa ville de Ulykkehændelser, der maatte foregaa uden for selve Virksomheden, falde uden for Loven paa samme Maade, som de nu gøre. Men bortset derfra, maa det indrømmes, at selv med den meget betydelige Udvidelse, her foreslaas, vil der alligevel blive Grænsetilfælde, hvor det vil være meget vanskeligt at afgøre, om de falde ind under Loven eller ej, saa vanskeligt, at de endog ville forøge det Antal Tvivlsspørgsmaal, hvoraf der hidtil har været nok, og som kun have kunnet klares ved den efter min Mening højt rosværdige Maade, hvorpaa Arbejderforsikringsraadet hidtil har været ledet. Det maa ikke glemmes, at dette Hverv har været ganske overordentlig vanskeligt, saa vanskeligt, at vi vel neppe have haft ret mange offentlige Hverv, som have været saa besværlige at sætte i System som netop det. Naar vi skulle til at revidere denne Lov, som vi bør, maa vi helst lægge an paa at formindske i saa høj Grad som muligt de Tvivlstilfælde, det hidtil har været svært at skaffe Rede paa. Hellere dette end at forøge dem, og vi vilde vistnok komme til at forøge dem, hvis vi gjorde det her foreliggende Forslag til Lov.